

Arrest

nr. 170 620 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 oktober 2015 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 januari 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.10.2015 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw V.R.M. (Belgische nationaliteit). Ze wensen in het huwelijk te treden, voor dit huwelijk reeds de nodige voorbereidingen werd gedaan, Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner (echtgenote) te verenigen. Bovendien werden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zijn partner, betrokkene niet tijdelijk kan vergezellen naar zijn land van herkomst, om de aanvraag in te dienen.

De loutere vermelding van art. 12 EVRM: recht te huwen, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

1.3. Eveneens op 18 januari 2016 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten naar het oordeel van de verwerende partij werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu de artikelen 8 en 12 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grieven betreffende de artikelen 8 en 12 EVRM door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Verzoeker betwist bovendien in zijn middelen de wettigheid van de motivering van de tweede bestreden beslissing en houdt voor dat er geen rekening werd gehouden met alle elementen die zijn situatie kenmerken. De Raad merkt op dat hij steeds moet kunnen nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur:

“1.4. In casu zijn de bestreden beslissingen van 18.01.2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd en heeft de verwerende partij de verschillende beginselen geschonden. Verwerende partij heeft evenwel geen rekening gehouden met een hele reeks factoren.

Verzoekende partij heeft immers een duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote, met wie hij samenwoont.

De verwerende partij was van deze gegevens op de hoogte en neemt niettemin de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan verzoekende partij, wat duidelijk onredelijk en disproportioneel is.

Om deze redenen is het eerste middel dan ook gegrond.”

3.2. De bestreden beslissingen bevatten duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunen. Verzoekers betoog dat er geen rekening werd gehouden met of niet werd gemotiveerd aangaande de relatie met zijn aanstaande echtgenote mist manifest feitelijke grondslag. In de eerste bestreden beslissing kan duidelijk gelezen worden *“Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw V.R.M. (Belgische nationaliteit). Ze wensen in het huwelijk te treden, voor dit huwelijk reeds de nodige voorbereidingen werd gedaan, Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner (echtgenote) te verenigen. Bovendien werden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zijn partner, betrokkene niet tijdelijk kan vergezellen naar zijn land van herkomst, om de aanvraag in te dienen.”*

Aangezien de eerste bestreden beslissing rekening houdt met de relatie van verzoeker met zijn aanstaande echtgenote en dienaangaande motiveert, dient de tweede bestreden beslissing die samen met de eerste bestreden beslissing getroffen en betekend werd, hieromtrent niet nog eens te motiveren. Verzoeker toont met zijn beknopt betoog niet aan in welke mate de gedane afweging kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Voor zover verzoeker nog aangeeft dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden *“met een hele reeks factoren”*, laat hij na te concretiseren over welke factoren het gaat.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.3. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad 19.08.1955) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Recht te huwen

Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. De bestreden beslissingen zijn echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat zijn van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissingen zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoekende partij minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijk en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekende partij en zijn partner ondergaan:

- verzoeker heeft een duurzame relatie met zijn aanstaande echtgenote, die de Belgische nationaliteit heeft,
- er is voorlopig nog geen geplande huwelijksdatum, ondanks alle huwelijksdocumenten werd binnengebracht

Verwerende partij kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoeren,

- er is een regularisatieaanvraag ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en deze procedure is nog steeds hangende bij de RVV,
- het recht om te huwen is een mensenrecht. Op basis van dit mensenrecht is strikt genomen geen legaal verblijf vereist voor het afsluiten van een huwelijk.

Verzoekende partij is van oordeel dat een vreemdeling zonder verblijfsrecht die in België wil huwen met iemand die een wel een legaal verblijf heeft, niet mag uitgewezen worden. Men zou dan immers zijn of haar recht om te huwen schenden.

Ook is eisende partij van oordeel dat verwerende partij artikel 12 EVRM heeft geschonden.

Deze relatie en het feit dat eisende partij te kennen heeft gegeven met zijn levenspartner in het huwelijk te treden, wordt ook niet betwist door verwerende partij. Deze wordt in de beslissing zelfs niet in twijfel getrokken.

Ook blijkt uit het dossier dat beiden op hetzelfde adres woonachtig zijn.

In de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd dit artikel ook ingeroepen.

Verzoekende partij stelde hieromtrent dat artikel 12 EVRM kan worden ingeroepen tegen een (dreigende) maatregel tot verwijdering of uitlevering indien men zijn huwelijksplannen voldoende aannemelijk kan maken en van beide partners niet kan worden verwacht om hun huwelijksplannen in het buitenland te realiseren (zie Van Dijk en Van Hoof, *De Europese Conventie in theorie en praktijk*, derde druk, 497, zaak 7175).

Het tweede middel is ernstig en gegrond.”

3.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 23 van het Internationaal Verdrag betreffende de Burgerlijke en Politieke Rechten. Los van de vraag of deze bepaling rechtstreekse werking heeft, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker nergens uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissingen een schending inhouden van dit artikel. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.5. De Raad wijst er op dat er in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in casu geen onderzoek dient te geschieden of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Immers, verzoeker werd nooit gemachtigd of toegelaten tot een duurzaam verblijf in het Rijk en dus betreft zijn geval een eerste binnenkomst. In dat geval dient er te worden onderzocht of op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om verzoekers gezinsleven te respecteren. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder van verzoekers relatie op de hoogte was en hiermee ook rekening heeft gehouden. Aangezien verzoeker blijkens het administratief dossier slechts sedert 2010 in het Rijk verblijft en sedertdien vruchteloos opeenvolgende procedures heeft ingesteld op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en tevergeefs diverse keren heeft geprobeerd een verblijfsrecht te verwerven op grond van een relatie met meerdere Belgische onderdanen en de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd verzoekers verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw M.V.R. te registreren, kan er geen disproportionaliteit worden vastgesteld tussen enerzijds verzoekers belangen, die er in se in bestaan om bij zijn vriendin te blijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat anderzijds, die bestaan in het doen naleven van de verblijfsreglementering. In deze omstandigheden kan er geen positieve verplichting voor de verwerende partij afgeleid worden om verzoeker een verder verblijf in het Rijk toe te staan. De bestreden beslissingen verhinderen niet dat verzoeker terugkeert naar het Rijk na in het bezit te zijn gesteld van een visum gezinshereniging, dit nadat verzoeker ofwel gehuwd is met zijn vriendin ofwel erin geslaagd is de wettelijke samenwoning met haar te laten registreren. Aangezien het om een tijdelijke terugkeer gaat om zich in orde te stellen met de binnenkomstdocumenten, vormt de eerste bestreden beslissing geen schending van artikel 8 EVRM waar deze stelt, “*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*”

3.6. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 12 van het EVRM en meent dat zijn recht om te huwen is geschonden, dient de Raad vooreerst op te merken dat uit niets blijkt dat verzoeker huwelijksplannen heeft. Alleszins houden de thans bestreden beslissingen geen verbod in voor verzoeker om hier te huwen, zelfs in illegaal verblijf, als hij daartoe de nodige documenten heeft. Als

verzoeker gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, is het verder zo dat eenmaal de nodige documenten werden verkregen die nodig zijn om te kunnen huwen, die niet de aanwezigheid van verzoeker in België vereisen, verzoeker in zijn land van herkomst een visum kan aanvragen teneinde in het huwelijk te treden met zijn partner.

3.7. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd behandeld door de verwerende partij waarbij ze rekening hield met verzoekers relatie. Het feit dat verzoeker een procedure bij de Raad aanhangig maakt tegen de eerste bestreden beslissing maakt niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.8. In een derde middel werpt verzoeker op, *“Schending van de ‘Omzendbrief betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is’.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De omzendbrief bepaalt onder meer het volgende:

« B. De opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een illegaal verblijvende vreemdeling, indien die vreemdeling aangifte heeft gedaan van zijn huwelijk met een Belg of een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.

Indien een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd of wordt, in het Rijk in het huwelijk wil treden met een Belg of met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek, waarbinnen het huwelijk dient te worden voltrokken, indien aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- de vreemdeling beschikt over een geldig identiteitsbewijs, in de zin van artikel 64, § 1, 2° van het Burgerlijk Wetboek;

- de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigt dat de huwelijksaangifte werd ingeschreven in het register van de aangiften.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zal echter niet worden opgeschort indien het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op basis van artikel 7, eerste lid, 3° tot 11° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. »

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat dus niet meer over tot de gedwongen uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd of wordt afgeleverd aan een persoon zonder wettig verblijf, indien deze aangifte deed van een huwelijk met een Belg of een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden of vestiging. Deze opschorting geldt tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking of tot het verstrijken van de termijn waarbinnen het huwelijk dient voltrokken te worden.

De verwerende partij heeft evenwel de omzendbrief niet nageleefd.

Zij heeft immers ten aanzien van verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, terwijl zij op de hoogte was van het geplande huwelijk.

Niettemin heeft zij het bevel gegeven om het land te verlaten.

Zij heeft geen rekening gehouden met het geplande huwelijk.

Zij heeft de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort « tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek, waarbinnen het huwelijk dient te worden voltrokken ».

Het derde middel is derhalve gegrond.”

3.9. De Raad stelt vast dat verzoeker gewag maakt van huwelijksplannen maar nergens uit het administratief dossier blijkt de huwelijksaangifte, noch voegt verzoeker enig stuk dienaangaande aan zijn verzoekschrift. De Raad wijst er voorts op dat de omzendbrieven die aan administratieve overheden zijn gericht, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en

geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan bijgevolg niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (cf. RvS 28 juni 2006, nr. 160.736). Bovendien dient nog te worden benadrukt dat de betrokken omzendbrief in het geval van de huwelijksaangifte niet verhindert dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar wel dat er wordt overgegaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Van dit laatste is er in casu evenwel geen sprake, althans toont verzoeker dit niet aan.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA